

Nr 19.

Av herr **Andersson, Verner**, om ekonomiskt stöd åt efterlevande efter svenska beredskapsmän, sjömän och fiskare, som förlorat livet på grund av rådande krigsförhållanden.

Det pågående kriget har även för vårt folk, trots att vi hittills undgått att bli indragna i dess inferno, medfört smärtsamma och oersättliga förluster i människoliv. Det har främst varit bland dem, som inkallats till militärtjänst i försvarsberedskapen samt våra sjömän och fiskare, som fått bringa dessa offer.

Stor anledning till tacksamhet ha vi till dessa våra beredskapsmän, som hållit god och säker vakt vid våra gränser, och våra djärva oförskräckta sjömän och fiskare, vilka i en även under fredliga förhållanden farofylld gärning, där krigsförhållanden medfört oerhört ökade riskmoment, i sin pliktuppfyllelse, ofta med livet som insats, bidragit till att vår folkförsörjning kunnat uppehållas så förmånligt som varit fallet.

Vi må dock komma ihåg, att under utförandet av dessa oerhört betydelsefulla samhällsuppgifter ha svåra olyckor på grund av krigsförhållanden inträffat, som lett till betydande förluster i liv och lem. De, som stupat på sin post, ha kanske lämnat efter sig anhöriga och minderåriga barn, som för sin försörjning och utbildning voro beroende av deras arbetsinkomst och personliga stöd. Det må också erinras, att de, som i denna pliktuppfyllelse ådragit sig invaliditet, säkerligen i många fall blivit svårt handikapade i sina strävanden för sin framtida utkomst.

Med tanke på att jämte alla de sorger bland närstående, som dessa olyckor lett till, därjämte mången gång fogas ekonomiska svårigheter i alla de fall, där vederbörande icke haft sin pensionsfråga eller invaliditetsförsäkring ordnad, vilket torde vara förhållandet i det stora flertalet fall, borde det under sådana förhållanden vara en självklar plikt från samhällets sida, att man ordnade det så, att dessa efterlevande, särskilt minderåriga, finge den hjälp till fostran och utbildning, som genom en faders frånfälle berövats dem. Bland dessa, som i en farofylld gärning stupat på sin post, voro säkerligen många i små ekonomiska omständigheter. Ett ingripande från samhällets sida kan därför vara så mycket mera påkallat.

Lika självklart måste det ju vara, att för dem, som ådragit sig en kanske svår invaliditet genom en krigsolycka, bör genom det allmännas försorg ordnas så, att bekymren för framtiden icke må bli allt för pressande.

En utredning av dessa frågor rörande dels en familjepension och dels invaliditetsförsäkring genom statens försorg åt dem, som förlorat anhöriga på grund av krigsorsaker eller ådragit sig invaliditet vid utförandet av förut antydda uppgifter, kunde lämpligen utföras genom Statens pensionsanstalts försorg eller genom tillsättandet av särskild kommitté.

Vårt folk har genom att hittills kunnat undgå att bli indraget i detta fruktansvärda krigs olyckor, varunder de flesta andra folk digna, åtnjutit sådana oskattbara förmåner, som göra, att vi ha den största anledning att känna en oändlig tacksamhet inför de makter, som länka folkens öde. Må vi i någon ringa mån visa denna vår tacksamhet även genom att söka hjälpa dessa inom vårt folk, som i sin pliktuppfyllelse drabbats av olyckor, föranledda av krigsförhållanden.

Med vad som sålunda har anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta anhålla, att Kungl. Maj:t skyndsamt låter utreda de i motionen berörda frågorna samt för riksdagen framlägger förslag för ordnandet av desamma.

Stockholm den 15 januari 1944.

Verner Andersson.